

Отже, людина котра має знання іноземної мови, є набагато приваблива та бажана для роботодавців та для викладачів, які можуть надати їй імпульс та просувати по освітній та кар'єрній сходинках. Людина яка знає хоча б одну іноземну мову, більш ресурсна для себе та для інших суспільств. Можна вважати, що суспільство обожає людей які мають знання іноземної мови, та ці люди мають більш насичене життя та більш широкий світогляд, що робить її цікавою, особливою і щасливою, а людина яка задоволена життям, вона робить для цього світу інформативні речі та не наносить шкоди іншим.

Науковий керівник
канд. соц. наук, доцент Борюшкіна О.В.

*Некоз Г.Г., Чекуров П.О.
Харківський національний університет внутрішніх справ
Науковий керівник – док. пед. наук., проф. Тюріна В.О.*

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРАКТИЧНОГО ПСИХОЛОГА

Професія психолога належить до типу професій «людина-людина». Вона пов'язана з тісною взаємодією спеціаліста з іншими людьми, що потребує високого рівня розвитку різноманітних навичок, які включені в структуру професійної компетентності. В даній структурі одним з компонентів професійної компетентності є емоційний інтелект. Проаналізувавши наукову літературу спробуємо визначити поняття емоційного інтелекту в психології, його роль у роботі практичного психолога та шляхи його розвитку.

Поняття «емоційний інтелект» було запроваджено у науковий вжиток нещодавно Дж. Майером та П. Селовієм. Вчені трактують емоційний інтелект як набір навичок, що стосуються точної оцінки своїх і чужих емоцій, а також висловлювання своїх емоцій, використання емоцій та ефективного регулювання своїх і чужих емоцій. Авторами було висловлено припущення, відповідно до якого емоційний інтелект складається з трьох категорій адаптивних здібностей. Серед цих категорій: оцінка та вираження емоцій; регулювання емоцій; використання емоцій у мисленні та діяльності.

Двокомпонентна модель емоційного інтелекту, розроблена Д.В. Люсіним, говорить нам про те, що це здатність до розуміння своїх і чужих емоцій та управління ними. Вчений виділяє три групи факторів, що впливають на становлення та оформлення емоційного інтелекту: 1) когнітивні здібності (швидкість та точність переробки інформації); 2) ціннісні орієнтації особистості (емоції як цінність); 3) особливості емоційності (емоційна стійкість, емоційна чутливість) [1].

У структурі емоційного інтелекту вчений розглядає необхідність двох вимірів: наявності здатності та їх спрямованості: 1) здатність до розуміння емоцій – розкриває здатність особистості розпізнавати наявність емоції, встановлювати сам факт наявності емоційного переживання, ідентифікувати та називати емоцію, а також розуміти причини її виникнення та передбачати

можливі наслідки. 2) здатність до управління емоціями – розкриває здатність особистості довільно контролювати інтенсивність емоцій та їх зовнішнє вираження, знижувати виразність надмірно сильні емоції, а також за необхідності викликати необхідну емоцію. 3) спрямованість на свої емоції – дозволяє оцінити стан внутрішньоособистісного емоційного інтелекту. 4) спрямованість на чужі емоції – дозволяє оцінити стан міжособистісного емоційного інтелекту.

Емоційний інтелект трактується І.М. Андрєєвою як частина соціально-практичного інтелекту, який проявляється у безпосередній взаємодії з іншими людьми у конкретній ситуації. Емоційний інтелект є системним проявом здібностей до аналізу, обробки та використання емоційної інформації.

Є.П. Ільїн говорить про емоційний інтелект, який включає в себе такі здібності, які необхідні психологу в його практичній діяльності: здатність безпомилково сприймати, оцінювати та виражати емоції; здатність мати доступ та викликати почуття, щоб підвищити ефективність мислення; здатність до розуміння емоцій, емоційного пізнання; здатність до усвідомленої регуляції емоцій, управління емоціями, підвищення рівня емоційного та інтелектуального розвитку.

В психологічній літературі є дослідження, які говорять про те, що люди з високим рівнем розвитку емоційного інтелекту мають виражені здібності до розуміння власних емоцій та емоцій інших людей, можуть керувати своєю емоційною сферою, а це в свою чергу зумовлює їх більш високу адаптивність та ефективність у спілкуванні, можливість легше досягати своїх цілей, чинити сильний вплив на оточуючих людей. Наведена характеристика емоційного інтелекту є доказом професійної важливості для практичного психолога, яка детермінує успішність його діяльності.

Важливими показниками професіоналізму спеціаліста-психолога є здібності не тільки до розпізнавання та розуміння емоційних станів інших людей, уміння співпереживати, емпатувати, а й уміння керувати своїми емоціями та емоціями своїх клієнтів. Саме емоційний інтелект забезпечує ці необхідні навички. Наприклад, під час психологічного консультування, необхідна правильна інтерпретація емоцій клієнта для побудови з ним подальшої ефективної роботи. Інший приклад, це проведення корекційних занять для клієнтів. В процесі групової взаємодії важливо стежити за емоційними реакціями клієнтів, вчасно і адекватно на них реагувати, допомагати висловлювати почуття та емоції клієнтам, а це можливо за умови високих показників емоційного інтелекту. Загалом, в кожному виді діяльності практичного психолога є ситуації, які потребують емоційної компетентності, оскільки основою даної роботи є взаємодія з людьми [2].

Емоційний інтелект відіграє регулюючу роль, сприяючи підвищенню рівня психологічного комфорту, і навіть стимулюючу роль, спонукаючи до безумовному прийняттю себе та інших. Як ми знаємо, безумовне і безоцінкове ставлення до клієнта для психолога є одним з основних принципів професійної діяльності.

Таким чином, ми можемо говорити про значущу роль емоційного інтелекту в діяльності практичного психолога та формуванні його професійної компетентності.

Список використаної літератури:

1. Ильин Е.П. Эмоции и чувства. Издательский дом. Санкт-Петербург: Питер, 2001. С.749.
2. Соловьева О.В., Бондаренко О.С. Эмоциональный интеллект в структуре профессионально важных качеств психолога разной профессиональной направленности. Проблемы современного педагогического образования. 2018. №60-4. С.465-469.

Новохацька Ю. В.,

*Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди
Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. Гончарова О.С.*

ВІДБУДОВА ЖИТЛОВОГО ФОНДУ СЕЛА У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД (1945-1953 РР.)

Житлові умови є найбільш визначальними в характеристиці побуту як окремої людини, так і суспільства загалом. Проте, слід відмітити, що описуючи історію розвитку цього самого суспільства радянські історики зводили розкриття житлового питання до переліку цифр і вихваляння діяльності влади щодо забезпечення населення житлом. В той же час, побутова реальність, в якій люди жили у повоєнний період, залишалася поза їх увагою.

Непосильні податки, якими обкладалося колгоспне селянство України у повоєнний період, низький рівень доходів не давав йому можливості досягти хоча б мінімально прийнятних житлових умов. А вони були для багатьох колгоспників просто жахливими, адже після війни майже 10 млн. людей залишилися без даху над головою. За даними О. М. Марзєєва, на 1 січня 1946 р. в Україні проживало в землянках близько 62 тис. сімей, а зовсім не мали ніякого житла чи проживали у малоприспособованих для житла приміщеннях майже 118 тис. родин.

27 квітня 1945 р. ЦК КП(б)У і РНК УРСР прийняли постанову «Про будівництво житлових будинків колгоспників, виробничих будівель та культурно-побутових споруд на селі». Однак весь тягар розв'язання житлової проблеми покладалася фактично на самих колгоспників. Участь колгоспів у цій справі була мінімальною. Мізерні кошти на сільське будівництво передбачалися і законом «Про п'ятирічний план відбудови і розвитку народного господарства УРСР на 1946 – 1950 рр.». Планувалося надати допомогу селянам і сільській інтелігенції у відбудові й будівництві ними власних житлових будинків шляхом надання кредиту і продажу будівельних матеріалів та готових деталей. Не сприяла розгортанню житлового будівництва на селі і місцева будівельна індустрія, яка була малопотужною і напівкустарною.